

door getroffen werd; en ditmaal, evenals vroeger, was het, na een paar uren, gedaan met de klachten en de tranen. Nu moest hij reeds in de gevangenis zijn en geene smeekingen noch tranen zouden hem vóór den termijn zijner straf in vrijheid doen stellen. Al wat moeder nog voor hem kon doen was hem telkens om de veertien dagen eens te gaan bezoeken, om een uurtje met hem te praten door de traliën zijner cel, en hem misschien, als de bewaker den rug gekeerd had, een stuk ham of spek in de hand te stoppen.

Beredeneerd rees moeder weldra op van haar stoel, waar zij, ineengezakt van droefheid, had zitten te weenen; en na een laatste maal, in een laatsten, snikkenden zucht, met haar blauwe schort haar roodgekreten oogen afgedroogd te hebben, begon zij bedaard den materiëelen toestand te aanschouwen, waarin 't vertrek van haren man haar liet.

Zij telde nog eens de veertien frank vijf en zeventig van 't linnen beursje, keek naar de enkele stukken spek die aan de lage, zwartgerookte zoldering van het keukentje hingen, en naar het hoopje aardappelen welke in een der hoeken van het slaapvertrekje lagen; en dan, hare vier jonge kinderen om haar heen roepend, richtte zij ernstig tot hen, als tot groote menschen, deze woorden:

„Ziedaar, kinderen, al wat wij nog bezitten om er zes maanden van te leven. Als vader uit de gevangenis terug komt, zal het winter zijn, en allen zullen we reeds lang dood zijn van den honger, indien ge mij niet wilt helpen. Zeg, zult ge mij helpen in ons onderhoud te voorzien?”

Alle vier, in rij vóór haar, knikten toestemmend met het hoofd.

„Wij zullen gaan bedelen”, sprak Fonske, de oudste: een mooi, tienjarig ventje met bruin haar, bleeke wangetjes en groote wijze oogen.

„En vogels vangen”, riep Guustje, klein en gebrekkelijk, schuin-steunend op zijn krukje, een helderen blik op moeder gevestigd.

Liesje, pas vier jaar oud, blond kroezelhoofdje met serieus-naïeve bruine oogjes, zei niets en bleef schuchter-roerloos, met op haar borst gevouwen handjes naast de anderen staan, wel voelend dat er van gewichtige dingen sprake was, echter nog te jong om dat gewicht te vatten.

Maar Emeranske, het oudere, achtjarige zusje: blozend gezichtje, vlasblonde haren en buitengewoon fel glinsterende, vlasbloemkleurige oogjes, maakte schielijk, als in een groet, een bruske, bijna drieste beweging met het bovenlijf, klapte in haar handjes, riep juichend, terwijl een sterkere blos haar wangetjes kleurde:

„En wij hebben ook nog de hen die zal broeien op twaalf eendeneieren! Wij zullen twaalf lieve witte eendjes hebben, die wij op de markt zullen verkoopen als zij eenige weken oud zijn!”

Verrast glimlachte moeder. God! 't was toch de waarheid en zij had het heelemaal vergeten! Zij had niet eenmaal meer gedacht aan de klokken en de twaalf eendeneieren, welke boer Muijshondt hen weldra moest brengen in betaling van drie dagen arbeids, die vader op zijn hoeve gedaan had.

O, 't was een vreugde! De droefheid over vader was bijna geheel vergeten;